

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

A Study of Factors Affecting the English-Speaking Ability of Grade 6 Students

นางสาวกวิณทร์ทิรา คำโคตรสุนย์

หลักสูตรคณะศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 50 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบสะดวก เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($M = 3.98$) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือครูผู้สอนไม่ตำหนิหรือทำให้นักเรียนเสียความมั่นใจเมื่อนักเรียนพูดผิดพลาด ($M = 4.16$) แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดของนักเรียน ครูผู้สอนไม่ตำหนิเมื่อนักเรียนพูดผิดและส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดจะสามารถทำให้นักเรียนกล้าพูดและพัฒนาทักษะการพูดยิ่งขึ้น

Abstract

This study aimed to investigate the factors affecting the English-speaking ability of Grade 6 students. The participants were 50 Grade 6 students from WatTamru Mittraphap 65 School, under the Samut Prakan Primary Educational Service Area Office 1, in the academic year 2024. They were selected through convenience sampling. The research instrument was a questionnaire designed to examine factors influencing students' English-speaking ability. Data were analyzed using descriptive statistics, including mean, percentages, and standard deviation. The results showed that the most influential factor was instruction and the English teacher, which was rated at a high level ($M = 3.98$). The highest-rated item indicated that the teacher does not criticize or reduce students' confidence when they make speaking mistakes ($M = 4.16$). These findings emphasize the essential role of supportive teaching practices. When teachers avoid discouraging comments and actively build student confidence, learners become more willing to speak and show greater improvement in their English speaking ability.

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารระหว่างประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และเทคโนโลยี ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากในการ เข้าถึงโอกาสทางการศึกษา การทำงานและการท่องเที่ยว อีกทั้งยังเป็นประตูสู่ การเรียนรู้วัฒนธรรม และข้อมูลข่าวสารใหม่ๆระดับโลก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ช่วยเปิดกว้างทางความคิด นำไปสู่การเรียนรู้ วัฒนธรรมเพิ่มโอกาสในการพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาต่อ การทำงาน กับบริษัทชั้นนำของต่างประเทศ การทำธุรกิจและเทคโนโลยี

กระทรวงศึกษาธิการมีนโยบายปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบให้สัมพันธ์และเชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับ คุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและ ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนสามารถใช้ทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และเป็นเครื่องมือในการ แสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ โดยกำหนด แนวปฏิบัติปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามนโยบายในแต่ละด้าน ไม่ว่าจะเป็นการใช้กรอบอ้างอิง ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากล Common European Framework of Reference for Language (CEFR) ในการกำหนดเป้าหมายและพัฒนากิจการจัดการเรียนการสอน ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาโดยเน้นการสื่อสาร ส่งเสริมยกระดับความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ พัฒนาห้องเรียนพิเศษ ยกระดับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของครู ให้เป็นไปตาม กรอบมาตรฐาน และส่งเสริมให้มีการใช้สื่อเทคโนโลยี สารสนเทศเพื่อการศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการ พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาทั้งของครูและนักเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

นักเรียนในประเทศไทยส่วนใหญ่ขาดโอกาสในการฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงไม่มี บริบทจำลองใดๆ ให้นักเรียนได้ฝึกพูดทำให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนเพราะไม่ได้นำไปใช้ในชีวิต จริงส่งผลให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ยศยิ่ง, 2554) การพัฒนาทักษะการพูด ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจะช่วยส่งเสริมความมั่นใจในการสื่อสารและเป็นพื้นฐานต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยสอนภาษาอังกฤษพื้นฐานในระดับชั้นประถมศึกษาพบปัญหาและอุปสรรคว่าผู้เรียน ส่วนมากประสบกับปัญหาการพูดสื่อสาร ขาดความมั่นใจในตนเองขณะพูดและกลัวการถูกตัดสินในการพูด ภาษาอังกฤษ ขาดโอกาสในการใช้ทักษะการพูด ไม่ค่อยได้ใช้ในชีวิตประจำวันและการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในปัจจุบันเน้นไปที่ผลสอบมากกว่าการให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่าปัญหาคือสำคัญที่ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษคือไม่ได้มีการเน้นไปที่การฝึกทักษะการพูดและ การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเท่าที่ควร ผู้เรียนขาดความมั่นใจในขณะพูดกลัวพูดผิดและยังขาดความรู้ใน ไวยากรณ์จึงส่งผลในการพูดภาษาอังกฤษ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการพูดของนักเรียน และนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนากิจการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในระดับประถมศึกษาให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1

คำถามวิจัย

1. ปัจจัยใดส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 78 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 50 คน

2. ขอบเขตด้านตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรที่จะศึกษา ได้แก่ ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ระเบียบวิธีวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงสำรวจ

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 78 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 50 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบสะดวก

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและการตรวจคุณภาพแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. จัดทำแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน (Basic Information) จำนวน 3 ข้อ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Scale) จำนวน 20 ข้อ

ส่วนที่ 3 คำถามปลายเปิด ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ข้อ

3. นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความเหมาะสม และปรับปรุงให้ครอบคลุมเนื้อหาของการวิจัย

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและจุดประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

0 = ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์

-1 = แน่ใจว่าข้อคำถามไม่วัดตามจุดประสงค์

5. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งพบว่าข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไปถือว่าผ่านเกณฑ์ แสดงว่าแบบสอบถามมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 ที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างจริงแต่มีคุณลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

7. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยสูตรค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 ซึ่งอยู่ในระดับดี สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

8. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์และแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจริงต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยให้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการ และการรักษาความลับของข้อมูลแก่กลุ่มตัวอย่าง อย่างชัดเจน

2. หลังจากกลุ่มตัวอย่างทราบวัตถุประสงค์และยินยอมเข้าร่วมวิจัยแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 50 คน ตามที่กำหนดไว้ในกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

3. เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลและรวบรวมคะแนนจากแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างเพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากคำถามในแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าอัตราส่วนร้อยละ เพื่อนำมาอธิบายผลการวิจัยตามเกณฑ์การแปลผลที่กำหนดไว้โดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราประมาณค่า 5 ระดับ

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน

ตารางที่ 1 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวนคน	ร้อยละ
หญิง	30	60.00
ชาย	20	40.00
รวม	50	100.00

จากตารางที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานระดับประถมศึกษา โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 จำนวน 50 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 และเพศหญิงจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 ผลการศึกษา

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยหลัก 4 ด้านแบบภาพรวม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ	M	SD	ระดับ
ปัจจัยด้านตัวนักเรียน	3.39	1.08	ปานกลาง
ปัจจัยด้านครอบครัว	3.02	1.03	ปานกลาง
ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอน	3.98	0.97	มาก
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและเพื่อน	3.12	0.99	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.51	1.02	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 3.51$, $SD = 1.02$) เมื่อจำแนกรายด้าน โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปน้อยที่สุด พบว่าที่ส่งผลมากที่สุดคือ ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอน อยู่ในระดับมาก ($M = 3.98$, $SD = 0.97$) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านตัวนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.39$, $SD = 1.08$) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและเพื่อน อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.12$, $SD = 0.99$) และปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ ปัจจัยด้านครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง เป็นลำดับสุดท้าย ($M = 3.02$, $SD = 1.03$)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านตัวนักเรียน

ปัจจัยด้านตัวนักเรียน	M	SD	ระดับ
1. นักเรียนรู้สึกมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน	3.18	0.92	ปานกลาง
2. นักเรียนคิดว่าการใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องขณะพูดภาษาอังกฤษสำคัญกว่าการสื่อสารอย่างไหลลื่น แม้อาจมีข้อผิดพลาดบ้าง	3.20	0.83	ปานกลาง
3. นักเรียนรู้สึกกลัวหรือกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผิดพลาด เช่น กลัวเสียหน้า	2.96	1.24	ปานกลาง
4. นักเรียนชอบฟังเพลง ดูสื่อ หรือเลียนแบบประโยคภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการพูด	3.40	0.97	ปานกลาง
5. นักเรียนคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่ออนาคตของตน	4.22	0.97	มาก
เฉลี่ยรวม	3.39	0.92	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่าปัจจัยด้านตัวนักเรียนที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.39$, $SD = 0.92$) เมื่อจำแนกรายข้อจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปน้อยที่สุด พบว่าข้อที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ นักเรียนคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่ออนาคตของตน อยู่ในระดับมาก ($M = 4.22$, $SD = 0.97$) รองลงมาคือ นักเรียนชอบฟังเพลง ดูสื่อ หรือเลียนแบบประโยคภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ในการพูด อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.40$, $SD = 0.97$) รองลงมาคือ นักเรียนคิดว่าการใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้องขณะพูดภาษาอังกฤษสำคัญกว่าการสื่อสารอย่างไหลลื่น แม้อาจมีข้อผิดพลาดบ้าง อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.20$, $SD = 0.83$) รองลงมาคือ นักเรียนรู้สึกมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน อยู่ในระดับ ปานกลาง ($M = 3.18$, $SD = 0.92$) และข้อที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ นักเรียนรู้สึกกลัวหรือกังวลในการพูดภาษาอังกฤษผิดพลาด เช่น กลัวเสียหน้า อยู่ในระดับปานกลาง เป็นลำดับสุดท้าย ($M = 2.96$, $SD = 1.24$)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านครอบครัว

ปัจจัยด้านครอบครัว	M	SD	ระดับ
1. ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษนอกเวลาเรียน เช่น ให้ดูสื่อภาษาอังกฤษหรือให้เรียนพิเศษ	3.16	0.98	ปานกลาง
2. ครอบครัวมีความรู้หรือทักษะพื้นฐานที่สามารถช่วยให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษได้	3.16	0.98	ปานกลาง
3. ครอบครัวสามารถให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนมีคำถามเกี่ยวกับการออกเสียงหรือการใช้ภาษาอังกฤษในการพูด	3.22	1.04	ปานกลาง

ปัจจัยด้านครอบครัว	M	SD	ระดับ
4. ครอบครัวสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานเพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกพูดด้วย	2.46	0.99	น้อย
5. ครอบครัวส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษ อย่างต่อเนื่อง	3.10	1.02	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.02	1.03	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่าปัจจัยด้านครอบครัว โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกรายข้อตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.98$, $SD = 0.93$) เมื่อพิจารณาปัจจัยรายข้อจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปน้อยที่สุด พบว่าข้อที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ผู้ปกครองของนักเรียนสนับสนุนและให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน (เช่น ให้อ่านภาษาอังกฤษ เรียนพิเศษ) อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.20$, $SD = 0.94$) รองลงมาคือ ครอบครัวของนักเรียนสามารถให้คำแนะนำในการทำการบ้านภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ($M = 3.13$, $SD = 0.99$) ซึ่งเท่ากับกับครอบครัวของนักเรียนมีการสร้างแรงจูงใจในการฝึกพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.13$, $SD = 0.83$) รองลงมาคือ ครอบครัวของนักเรียนมีความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง ($M = 2.80$, $SD = 1.01$) และข้อที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ ครอบครัวของนักเรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษกับนักเรียนได้ ระดับปานกลาง เป็นลำดับสุดท้าย ($M = 2.67$, $SD = 0.90$)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอน

ปัจจัยด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอน	M	SD	ระดับ
1. ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง เช่น การนำเสนอ หรือการตอบคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ	3.82	0.83	มาก
2. ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากพูด ภาษาอังกฤษ	3.84	0.96	มาก
3. ครูผู้สอนไม่ตำหนิหรือทำให้นักเรียนเสียความมั่นใจเมื่อนักเรียนพูด ผิดพลาด	4.16	1.13	มาก
4. ครูผู้สอนพูดภาษาอังกฤษให้ฟังเป็นตัวอย่างที่ดีและนักเรียนสามารถ นำไปเลียนแบบได้อย่างถูกต้อง	4.02	0.96	มาก
5. ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับการพูด ภาษาอังกฤษขณะเรียน	4.06	0.93	มาก
เฉลี่ยรวม	3.98	0.97	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษด้านการเรียนการสอนและครูผู้สอนเมื่อจำแนกรายข้อตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($M = 3.98$, $SD = 0.97$) เมื่อพิจารณาปัจจัยรายข้อจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปน้อยที่สุด พบว่าข้อที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ มากที่สุดคือ ครูผู้สอนไม่ตำหนิหรือทำให้นักเรียนเสียความมั่นใจเมื่อนักเรียนพูดผิดพลาด ($M = 4.16$, $SD = 1.13$) รองลงมาคือ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษขณะเรียน ($M = 4.06$, $SD = 0.93$) รองลงมาคือ ครูผู้สอนพูดภาษาอังกฤษให้ฟังเป็นตัวอย่างที่ดีและนักเรียนสามารถนำไปเลียนแบบได้อย่างถูกต้อง ($M = 4.02$, $SD = 0.96$) รองลงมาคือ ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนที่น่าสนใจและกระตุ้นให้นักเรียนอยากพูดภาษาอังกฤษ ($M = 3.84$, $SD = 0.96$) และข้อที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง เช่น การนำเสนอ หรือการตอบคำถามในชั้นเรียนเป็นภาษาอังกฤษ ($M = 3.82$, $SD = 0.83$) โดยปัจจัยทุกข้อจัดอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและเพื่อน

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและเพื่อน	M	SD	ระดับ
1. นักเรียนมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในโรงเรียน นอกเวลาเรียน เช่น ช่วงพักหรือทำกิจกรรมร่วมกัน	2.62	1.10	ปานกลาง
2. เพื่อนร่วมชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ	3.06	0.96	ปานกลาง
3. นักเรียนรู้สึกมั่นใจและพร้อมที่จะพูดภาษาอังกฤษเมื่ออยู่กับเพื่อน แม้ว่าจะพูดผิดพลาดบ้าง	3.28	0.97	ปานกลาง
4. โรงเรียนมีสื่อการเรียนรู้ เช่น ป้ายคำศัพท์ มุมเรียนรู้ หรือบอร์ดภาษาอังกฤษที่ช่วยให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษได้	3.32	0.82	ปานกลาง
5. โรงเรียนจัดกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น ค่ายภาษาอังกฤษ หรือมุมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ	3.34	0.92	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.12	0.99	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนและเพื่อน เมื่อจำแนกรายข้อตามปัจจัยที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($M = 3.12$, $SD = 0.99$) เมื่อพิจารณาปัจจัยรายข้อจากค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปน้อยที่สุด ข้อพบว่าข้อที่ส่งผลต่อการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุด คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมหรือโครงการที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น ค่ายภาษาอังกฤษ หรือมุมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ($M = 3.34$, $SD = 0.92$) รองลงมาคือโรงเรียนมีสื่อการเรียนรู้ เช่น ป้ายคำศัพท์ มุมเรียนรู้ หรือบอร์ดภาษาอังกฤษที่ช่วยให้นักเรียนฝึกพูดภาษาอังกฤษได้ ($M = 3.32$, $SD = 0.82$) รองลงมาคือ นักเรียนรู้สึกมั่นใจและพร้อมที่จะพูดภาษาอังกฤษเมื่ออยู่กับเพื่อน แม้ว่าจะพูดผิดพลาดบ้าง ($M =$

3.28, SD = 0.97) รองลงมาคือ เพื่อนร่วมชั้นเรียนช่วยให้นักเรียนมีความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ (M = 3.06, SD = 0.96) และข้อที่ส่งผลน้อยที่สุดคือ นักเรียนมีโอกาสได้พูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนๆ นอกเวลาเรียน (เช่น ช่วงพัก) อยู่ในระดับปานกลาง (M = 3.20, SD = 0.94) โดยปัจจัยทุกข้อจัดอยู่ในระดับปานกลาง

นอกจากนี้ นักเรียนยังให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในส่วนที่เกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษไว้ว่า อยากให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนด้วยความสนุกสนาน มีการฝึกให้นักเรียนได้กล้าพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อยากให้จัดการเรียนการสอนโดยการฝึกฝนเริ่มต้นจากบทสนทนาง่ายๆ ในการถามและตอบ

การสรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอนและครูผู้สอนในระดับมาก (M = 3.98, SD = 0.97) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรารัตน์ สุตนนท์ และธิดารัตน์ สมานพันธ์ (2568) ที่ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษเรื่องการบอกทิศทางโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า CLT เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริงควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญด้านโครงสร้างไวยากรณ์ การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียนช่วยเสริมความมั่นใจของผู้เรียน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดเพิ่มสูงขึ้น สอดคล้องกับ งานวิจัยของธัญญา ชื่นสุคนธ์ และธนดล ภูสีฤทธิ์ (2567) ที่พบว่า การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนพัฒนากิจกรรม CLT ร่วมกับเกมคำศัพท์ สามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

นอกจากนี้ ศศิกันญา บุญนาถ (2566) พบว่าการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติช่วยเพิ่มความเข้าใจของผู้เรียนระหว่างการทำกิจกรรมและยังส่งเสริมทักษะการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ศศิกันต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยมเพชรแสง (2564) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดสูงขึ้นเช่นกัน และ Anchunda (2022) พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ผ่านการฝึกพูดอย่างต่อเนื่องสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในการสื่อสารของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากผลการวิจัยโดยรวมสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน คือการจัดการเรียนการสอนและบทบาทของครูผู้สอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนที่เน้นการมีส่วนร่วมและการใช้ภาษาในบริบทจริง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกและพัฒนาทักษะการพูดได้จริง การจัดการเรียนการสอนที่มีคุณภาพและครูผู้สอนเข้าใจบทบาทเชิงการสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญต่อพัฒนาการพูดของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอน

- 1) ครูผู้สอนสามารถนำผลการวิจัย ไปพัฒนาเทคนิคการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น
- 2) เลือกรูปแบบกิจกรรมที่เน้นการสื่อสารจริง ในการพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง สม่ำเสมอ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว
- 3) ไม่ควรตำหนิผู้เรียนเมื่อพูดผิด แต่ควรให้คำแนะนำเชิงบวก และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ปลอดภัยและเป็นมิตร เพื่อเพิ่มความมั่นใจและความกล้าในการพูด

1.2 นักเรียน

- 1) ควรฝึกพูดภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ผ่านกิจกรรม Role-play หรือการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
- 2) ร่วมมือกับเพื่อนในกลุ่ม ทำกิจกรรมสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อเพิ่มโอกาสการใช้ภาษา และพัฒนาความคล่องแคล่ว

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างจำกัดเฉพาะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดตำหรุ มิตรภาพที่ 65 จำนวน 50 คน ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไปควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมโรงเรียนในเขตพื้นที่อื่นหรือระดับชั้นเรียนอื่น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลายและสะท้อนภาพรวมของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดของนักเรียน

2.2 ศึกษาปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ทักษะการฟังของผู้เรียนต่อภาษาอังกฤษ เวลาเรียน หรือทรัพยากรในห้องเรียน เพื่อเพิ่มความเข้าใจในการพัฒนาทักษะการพูด

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ธนัญญา ชื่นสุนันท์ และธนดล ภูสีฤทธิ์. (2567). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบเกมคำศัพท์เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 18(2), 139–147.
<https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/275059>
- ธีราภรณ์ พลายเล็ก. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารวิจัยและพัฒนา (Research and Development Journal)*, 3(1), 52–58.
- ธัญยานี เคนคำภา. (2023). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 18(1), 149–161. <https://ejournals.swu.ac.th/index.php/jre/article/view/15300>
- เยาวลักษณ์ ขาดิสุขศิริเดช และศิริวรรณ จันทระกะพ้อ. (ม.ป.ป.). *ภาษาไทย 1*. จิตรวัฒน์.
- วรารัตน์ สุตนนท์ และธิดารัตน์ สมานพันธ์. (2568). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาอังกฤษ: เรื่องการบอกทิศทางโดยใช้เทคนิคการสอนแบบ CLT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการบูรณาการศาสตร์และการวิจัย*, 5(4), 997–1008. <https://doi.org/10.60027/iarj.2025.286712>
- วัชรวิ เกิดคำ. (2543). *การพูด*. เอ็มพันธ์.
- ศศิกานต โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง. (2564). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วไลยอลงกรณ์*, 16(1), 82–92.
- Anchunda, H. Y. (2022). An instructional model development based on task-based learning approach and continuous effective oral practice to enhance primary school students' English speaking ability and confidence in Phitsanulok province. *Humanities and Social Sciences Journal of Pibulsongkram Rajabhat University*, 16(2), 478–493.
<https://doi.org/10.14456/psruhss.2022.36>
- Saragih, I. Z., Kembaren, F. R. W., & Sarhendra, M. A. T. S. (2022). Factors contributing to speaking difficulties in young EFL learners: An exploratory study. *English Teaching and Linguistics Journal (ETLij)*, 5(1), 1–7.
- Wisasa, A. (2024). Building young learners' confidence in speaking English: Factors affecting young learners' ability in speaking English. *ACITYA WISESA: Journal of Multidisciplinary Research*, 3(2), 1–12.
<https://journal.jfpublisher.com/index.php/jmr/article/download/630/685/4524>